

Christina
Lauren

STOUTER

onbetrouwbaar

XANDER

roman

Ook verschenen van Christina Lauren bij Xander Uitgevers

Stouter – Ondenikbaar (2014)

Stouter – Ongebonden (2014)

Stouter – Onverwacht (2014)

CHRISTINA LAUREN

Stouter
Onbetrouwbaar

Voor A. K. W.:
Voor elke geduldige glimlach, en elke strijd gestreden.

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Beautiful*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books
Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: HildenDesign, www.shutterstock.com
Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Christina Hobbs & Lauren Billings
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 667 7 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EÉN

PIPPA

Ik heb geprobeerd niet verbitterd te zijn over de nauwe band tussen duidelijkheid en wijsheid achteraf. Je kent het wel, dat je je pas tijdens een examen realiseert dat je wel wat harder had mogen studeren. Of wanneer je in de loop van een geweer staart en dan pas tot het besef komt: goh, misschien ben ik echt wel een bitch geweest.

Of misschien zag je wel net de witte kont van je gestoorde vriendje op- en neergaan terwijl hij een ander aan het neuken was in jouw bed en denk je met enig sarcasme: ah, dus dat was de reden waarom hij nooit die krakende trap wilde maken.

Het was het Pippa-alarm.

Halverwege nog een stoot smeed ik mijn handtas in zijn richting en raakte hem vol op zijn rug. Het klonk alsof een honderdtal lippenstiften een bakstenen muur raakte.

Voor een bedriegende veertigjarige klootzak was Mark in behoorlijk goede conditie.

‘Eikel,’ siste ik, terwijl hij probeerde om nogal klungelig van haar af te klimmen. De lakens lagen op de grond – je kunt lui ook nog wel toevoegen aan zijn lijstje eigenschappen. Het was duidelijk te veel moeite voor hem om het beddengoed na afloop even naar de wasserette op de hoek te brengen. Zijn pik sprong omhoog tegen zijn buik aan. Snel bedekte hij ’m met zijn hand. ‘Pippa!’

Vernederd verborg de vrouw haar gezicht in haar handen. ‘Mark,’ riep ze met verstikte stem, ‘je hebt me helemaal niet verteld dat je een vriendin had.’

‘Grappig,’ antwoordde ik. ‘Hij heeft mij niet verteld dat hij er twee had.’

Mark keek ontzet en begon te stotteren.

‘Vooruit,’ zei ik tegen hem, mijn kin omhoog. ‘Pak je spullen. Rot op.’

‘Pippa,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik wist niet...’

‘Dat ik thuis zou komen lunchen?’ vroeg ik. ‘Ja, dat heb ik ook begrepen, schat.’

De vrouw stond op en raapte snel haar kleding bij elkaar. Misschien had ik me even om moeten draaien zodat ze zich in schandelijke stilte aan konden kleden. Maar eerlijk gezegd had zij niet net moeten doen alsof ze niet wist dat Mark een vriendin had. De hele kamer had verdomme een turquoise gloed en de lampen naast het bed hadden kanten kapjes. Dacht ze soms dat ze in de flat van zijn moeder was? Doe me verdomme een lol zeg. Mark trok zijn broek aan en liep naar me toe, zijn handen omhoog, alsof hij zich moest verdedigen tegen een leeuw. Ik lachte want op dat moment was ik vele malen gevaarlijker dan een leeuw.

‘Pippa liefste, het spijt me zo,’ zei hij. Waarschijnlijk had hij nog hoop dat zijn verontschuldiging mijn woede zou temperen.

Er ontstond een speech in mijn hoofd over hoe ik vijftien uur per dag werkte om zijn start-up financieel te ondersteunen, over hoe hij in mijn appartement woonde en werkte maar in vier maanden tijd nog geen bord had gewassen, over hoe hij meer moeite leek te doen om deze vrouw te plezieren dan mij gelukkig te maken.

Maar elk woord was verspilde moeite, moeite die hij niet verdiende, ook al was het een geweldige speech. Daarbij was zijn schaamte – die elke seconde groter werd omdat ik niets zei – te mooi om waar te zijn. Toch kon het geen kwaad naar hem te kijken, hoewel je zou denken van wel in een dergelijke situatie. Maar in plaats daarvan zette het iets in mij in vuur en vlam. Ik

stelde me voor dat het misschien mijn liefde voor hem was die ontbrandde als een krant die boven een lucifer werd gehouden.

Hij kwam dichterbij. 'Ik kan me niet voorstellen hoe dit voor je moet voelen, maar...'

Ik kookte van woede en onderbrak hem. 'Kun je dat echt niet? Shannon heeft je verlaten voor een andere man. Ik denk dat je heel goed weet hoe dit voor me moet voelen.'

Ik had mijn zin nog niet afgemaakt of de herinneringen aan die begindagen kwamen naar boven. Toen we elkaar ontmoetten in de pub en nog gewoon vrienden waren en genoten van lange gesprekken over mijn dates en zijn mislukte relaties. Ik merkte hoeveel hij van zijn vrouw hield, want hij was helemaal kapot zonder haar. Ik probeerde om niet te vallen voor Mark met zijn droge gevoel voor humor, zijn donkere krullen en zijn oplichtende ogen, maar tevergeefs. Op een avond gebeurde het, tot mijn grote vreugde uiteraard. Drie maanden later trok hij bij me in. Zes maanden daarna vroeg ik hem de krakende plank van de trap te maken. Twee maanden daarna had ik het maar opgegeven en het zelf gedaan. Dat was gisteren.

'Haal je spullen uit de kast en flikker op.'

De vrouw maakte zich zonder nog op te kijken uit de voeten.

Zou ik me haar gezicht eigenlijk wel herinneren? Of zou ik me voor altijd Marks op- en neergaande kontje herinneren en zijn opspringende penis toen hij zich in paniek omdraaide?

Een paar seconden later hoorde ik de voordeur dichtslaan, maar Mark was er nog steeds.

'Pippa, ze is alleen maar een vriendin. Ze is een zus van Arnold, van het voetbal, haar naam is...'

'Ik hoef haar naam verdomme niet te weten,' lachte ik ongeloofig. 'Het kan me geen reet schelen hoe ze heet!'

'Wat...?'

'Wat als het een mooie naam is?' onderbrak ik hem. 'Wat als ik ergens in de toekomst getrouwd ben met een leuke, aardige

vent en we een kindje krijgen en hij die naam voorstelt? Moet ik dan zeggen: “O, leuke naam hoor, alleen heeft Mark ooit een meisje met die naam geneukt in mijn bed, terwijl de lakens ernaast lagen omdat hij een luie rukker is. Dus nee, die naam kunnen we onze dochter niet geven.”

Ik staarde hem aan. ‘Je hebt mijn dag al verkloot. Misschien zelfs wel mijn week.’

Ik hield mijn hoofd schuin en dacht na. ‘Zeker niet mijn maand, want die nieuwe Prada-tas die ik vorige week heb gekocht is verdomme geweldig. En daar kunnen zelfs jij en je ontrouwe bleke reet geen verandering in brengen.’

Hij glimlachte en probeerde niet te lachen. ‘Zelfs nu ik je heb bedrogen ben je nog grappig, Pippa,’ zei hij aanbidde.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Mark, flikker op uit mijn flat.’

Hij huiverde. ‘Het punt is alleen dat ik om vier uur een *telecon* heb met de Italianen, snap je, en ik hoopte dat ik het zou kunnen doen...’

Dit keer was het mijn hand tegen zijn wang die hem onderbrak.

Coco zette een kop thee voor mijn neus en haalde troostend een hand door mijn haar.

‘Fuck hem,’ zei ze zachtjes. Lele was er namelijk bij. En hoewel Lele dol was op motoren, vrouwen, rugby en Martin Scorsese, hadden we ontdekt dat ze er niet van hield dat haar vrouw thuis vloekte. Ik verstopte mijn gezicht in mijn armen. ‘Waarom zijn mannen zulke eikels, mam?’

Met ‘mam’ bedoelde ik hen beiden omdat het het enige is waar ze allebei op reageerden.

In eerste instantie was het verwarrend geweest. Schreeuwend naar de een waarna ze zich beiden omdraiden om antwoord

te geven, maar zodra ik echt kon praten mocht ik Colleen en Leslie Coco en Lele noemen in plaats van ‘mam’.

‘Het zijn eikels omdat...’ begon Coco en ze aarzelde. ‘Nou ja, het zijn niet allemaal eikels, toch?’

Ik neem aan dat ze naar Lele keek voor bevestiging, want vervolgens klonk haar stem duidelijker dan eerst. ‘En vrouwen kunnen wat dat betreft ook eikels zijn hoor.’

Lele schoot haar te hulp. ‘Wat we wel weten is dat Mark absoluut een eikel is en ik denk dat we allemaal een beetje overrompeld zijn, of niet soms?’

Het was voor de moeders ook verdrietig. Ze mochten Mark graag. Ze vonden het leuk dat hij wat leeftijd betreft net tussen mij en hen in zat. Ze genoten ook van zijn verfijnde smaak qua wijn en zijn waardering voor Bob Dylan en Sam Cooke. Wanneer hij bij mij was deed hij altijd net alsof hij nog een twintiger was. Als hij bij hen was transformeerde hij net zo gemakkelijk in de beste vriend van een lesbisch stel van in de vijftig. Ik vroeg me af wie van de twee hij was toen hij met die anonieme snol in mijn bed lag.

‘Aan de ene kant wel en aan de andere niet,’ gaf ik toe. Ik ging rechtop zitten en veegde mijn gezicht af. ‘Achteraf gezien vraag ik me af of Mark misschien wel zo kapot was van Shannon omdat het nooit bij hem op was gekomen om vreemd te gaan.’

Ik keek in hun grote bezorgde ogen. ‘Ik bedoel, hij wist niet eens dat het een mogelijkheid was totdat zij vreemdging. Misschien was het wel een afschuwelijke mogelijkheid als je ongelukkig bent, maar desondanks een mogelijkheid.’ Ik voelde het bloed uit mijn gezicht wegtrekken.

‘Misschien was het voor hem wel de snelste en makkelijkste manier om met mij te breken?’

Zonder iets te zeggen staarden ze me aan en zagen de afschuw op mijn gezicht.

‘Zou dat het zijn?’ vroeg ik en ik keek hen om de beurt aan.

‘Probeerde hij gewoon de relatie te beëindigen en was ik te suf om het door te hebben? Heeft hij met een andere vrouw in mijn bed geslapen om mij kwijt te raken?’ Ik veegde met mijn hand over mijn mond. ‘Is Mark gewoon een enorme lafaard met een grote piemel?’

Coco bedekte haar mond om niet te lachen en Lele leek behoorlijk lang over deze vraag na te denken. ‘Ik kan niets over die piemel zeggen, lieverd, maar ik zou zonder enige twijfel willen stellen dat de man een lafaard is.’

Lele pakte mijn elleboog beet en nam me mee naar de overvolle sofa. Ze ging zitten en trok me tegen haar lange harde lichaam aan. Binnen een fractie van een seconde zat ook Coco naast me en sloeg haar arm om me heen.

Hoe vaak hadden we zo niet gezeten? Hoe vaak hadden we dit al niet gedaan? Samen op de bank terwijl we nadachten over het mysterie van vriendjesgedrag? Samen hadden we ons er altijd doorheen geslagen. We hadden niet overal een antwoord op maar meestal voelden we ons wel altijd een stuk beter na een goeie knuffel.

Dit keer stopten ze niet veel moeite in enige hypotheses.

Wanneer je zesentwintigjarige dochter thuiskomt met mannenproblemen en je een lesbisch stel bent dat al zo’n dertig jaar getrouwd is met je eerste liefde, dan kun je eigenlijk niet veel meer zeggen dan ‘Fuck hem’.

‘Je werkt veel te hard,’ mompelde Lele en ze gaf me een zoen op mijn hoofd.

‘Je haat je werk.’ Coco masseerde mijn vingers en bromde instemmend.

‘Weet je dat dat de reden was waarom ik thuis wilde gaan lunchen? Ik had zin om die hele stapel spreadsheets te versnipperen en Tony’s koffie over zijn hoofd te gieten, dus ik dacht dat een goeie bak koffie en een paar biscuitjes me wel goed zouden doen. De ironie.’

‘Je zou ontslag kunnen nemen en weer thuis kunnen komen wonen?’ zei Coco.

‘Ah, mam, dat wil ik niet,’ zei ik en ik negeerde het feit dat het voorstel van ontslag nemen wel voor enige opwinding zorgde. ‘Dat kan ik niet.’

Ik staarde voor me uit naar de kleine zitkamer: de kleine televisie die meer werd gebruikt als tafeltje voor Coco’s vazen dan waarvoor die eigenlijk bedoeld was; het ruige blauwe kleed dat ooit een mijnenveld vol barbieschoentjes was; de gevlekte hardhouten vloer die eronder uitstak.

Ik had inderdaad een hekel aan mijn werk. Ik haatte mijn baas Tony. Ik haatte het saaie van het eeuwigdurende getallen kraken. Ik haatte het forensen en het feit dat ik geen leuke collega’s meer had sinds Ruby anderhalf jaar geleden was vertrokken.

Ik haatte hoe elke dag leek over te lopen in de volgende. Maar misschien moest ik niet klagen, want per slot van rekening had ik in elk geval een baan, toch? En vrienden, ook al deden de meeste niet veel meer dan roddelen en naar de pub gaan. Ik heb twee moeders die ontzettend veel van me houden en een kledingkast die de meeste vrouwen zou doen kwijlen. Echt, Mark was wel schattig, maar ook nogal een snob als ik eerlijk ben. Geweldige lul, luie tong.

Gezond, maar nogal saai nu ik erover nadenk. Wie heeft een man nodig? Ik niet.

Ik had eigenlijk best een goed leven. Maar waarom voelde ik me dan toch zo klote?

‘Je bent aan vakantie toe,’ zuchtte Lele.

Ik voelde iets in me knappen: iets van opluchting.

‘Ja! Vakantie!’

—

Vrijdagmorgen op Heathrow was een gekkenhuis. Vlieg maar op vrijdag, had Coco tegen me gezegd, dan is het rustig. Ik had dus geen advies moeten aannemen van een vrouw die al vier jaar niet in een vliegtuig had gezeten. In vergelijking met mij was ze echter een expert want ik had zes jaar geleden voor het laatst gevlogen. Ik hoefde ook nooit te reizen voor mijn werk. Ik nam de trein naar het noordwesten naar Oxford om Ruby op te zoeken en ik nam de trein naar het zuidoosten naar Parijs met Mark – of tenminste, dat deed ik – als we zin hadden in een minivakantie waarbij we ons te buiten gingen aan eten en wijn, met een wild seksueel uitstapje met de Eiffeltoren op de achtergrond. Seks. Hemel, dat zou ik nog gaan missen.

Maar ik had dringender zaken aan mijn hoofd. Ik vroeg me af of er op dit moment meer mensen op Heathrow waren of in het centrum van Londen.

Hoeven mensen dan niet meer te werken? dacht ik. Ik was duidelijk niet de enige die aan het einde van de werkweek, op een willekeurige niet-vakantiedag in oktober, het vliegtuig nam. Wat heerlijk om te kunnen ontsnappen aan de saaie routine van mijn werk en die bedrieglijke stotende...

‘Vooruit,’ snauwde een vrouw achter me.

Ik stond in de rij voor de paspoortcontrole en was diep in gedachten verzonken. Ik deed drie stappen naar voren en keek haar aan van over mijn schouder. ‘Beter zo?’ vroeg ik nu we in precies dezelfde volgorde stonden en slechts een paar stappen dichter bij het loket waren.

Een half uur later stond ik bij mijn gate. Ik had een activiteit nodig. Ik voelde kriebels in mijn maag van de zenuwen, een soort onrust waarvan ik niet wist of ik het moest voeden of uit-hongeren. Het was niet alsof ik nog nooit eerder had gevlogen... Ik had alleen nog niet zo vaak gevlogen. Laat ik duidelijk zijn: in mijn dagelijks leven was ik heel mondain met een favoriete winkel in Mallorca waar ik nieuwe rokken kocht en een lijstje

met cafés in Rome dat ik aan iedereen kon geven die daar voor het eerst naartoe ging. Bovendien was ik een geroutineerd met-toreiziger die op vaardige wijze de massa agressief ongeduldige forensen wist te mijden. Om de een of andere reden was ik ervan uitgegaan dat een luchthaven uitnodigender zou zijn: de poort naar het avontuur.

Maar dat was dus niet zo. Het leek enorm, en desondanks was de mensenmassa verrassend groot. De grondstewardess riep de informatie terwijl even verderop een collega vergelijkbare mededelingen deed. Mensen begonnen met boarden. Het voelde als een enorme chaos, maar behalve ik leek niemand dit intimiderend te vinden. Ik keek naar mijn boardingpass en hield die stevig vast. De moeders hadden een eersteklasticket voor me gekocht – een cadeautje – en ik wist hoeveel het ze had gekost. Het vliegtuig zou toch zeker niet zonder mij vertrekken?

Er kwam een keurige man naast me staan. Hij was gekleed in een donkerblauw pak en zijn schoenen waren netjes gepoetst. De man zag er stukken zelfverzekerder uit dan ik en ik bedacht dat ik maar bij hem in de buurt moest blijven. Als hij nog niet in het vliegtuig zat, dan zou het voor mij vast ook nog geen tijd zijn.

Ik bestudeerde zijn gladde nek en kaken en werd plots draai-erig. Natuurlijk zag ik de wereld door een gekleurde bril, maar hij was werkelijk prachtig. Dik blond haar, diepgroene ogen die waren gericht op de mobiel in zijn hand en een geweldige kaaklijn die erom vroeg om op geknabbeld te worden.

‘Pardon,’ zei ik en ik legde mijn hand op zijn arm. ‘Zou u mij kunnen helpen?’

Hij keek naar de plek waar ik hem had aangeraakt en vervolgens naar mij. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Hij had rimpeltjes in zijn ooghoeken, een kuiltje in zijn linkerwang en het meest perfecte Amerikaanse gebit.

En ik was zweterig en buiten adem.

‘Kunt u me zeggen hoe dit werkt?’ vroeg ik. ‘Ik heb al jaren niet meer gevlogen. Moet ik nu al boarden?’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en keek naar het ticket in mijn hand.

Schone korte nagels. Lange vingers.

‘O,’ zei hij en hij grinnikte. ‘U zit naast mij.’

Hij keek omhoog naar het scherm.

‘Ze zijn bezig met het pre-boarden. Dat is voor ouders met kleine kinderen en mensen die wat extra tijd nodig hebben. Daarna komt de eerste klas. Wilt u me volgen?’

Ik zou je nog volgen naar de poorten van de hel, meneertje.

‘Dat zou super zijn,’ zei ik. ‘Dank u.’

Hij knikte en richtte zijn aandacht weer op de grondstewardess.

‘De laatste keer dat ik vloog was naar India, zes jaar geleden,’ vertelde ik hem en hij keek me weer aan. ‘Ik was twintig en ging naar Bangalore met mijn vriendin Molly wier nicht daar in het ziekenhuis werkt. Molly is geweldig maar we zijn allebei nogal sukkelig als het op reizen aankomt en we waren bijna in het vliegtuig naar Hongkong gestapt.’

Hij lachte voorzichtig. Ik wist dat ik door de zenuwen veel te veel aan het kletsen was, maar ik moest mijn verhaal gewoon afmaken. Gelukkig was hij erg beleefd.

‘Een aardige mevrouw bij de gate heeft ons toen de goede kant op gestuurd. We moesten sprinten naar de volgende terminal, want ons vliegtuig had een andere gate toegewezen gekregen – we hadden de aankondigingen gemist omdat we een paar biertjes hadden gehaald in het restaurant – we waren nog net op tijd voor het boarden.’

‘Da’s een geluk,’ mompelde hij. Hij tilde zijn kin op naar de vliegtuigslurf toen werd omgeroepen dat de eerste klas mocht gaan boarden.

‘Dat zijn wij. Vooruit,’ zei hij.

Hij was lang en toen hij begon te lopen moest ik denken aan de kont van Patrick Swayze in *Dirty Dancing*. Ik keek aandachtig naar hem en vroeg me af hoe lang hij erover zou doen om zijn schoenen zo perfect te poetsen. Ik wist zeker dat ik geen enkel los draadje op zijn pak zou kunnen vinden.

Hij was uiterst secuur maar niet stijfjes.

Wat zou hij doen? vroeg ik me af toen we eindelijk het vliegtuig in stapten. Zakenman. Waarschijnlijk hier voor zijn werk. En hij heeft vast een minnares in een of ander chic appartement in Chelsea die hij vanmorgen heeft achtergelaten, pruilend op bed in de lingerie die hij gisteren voor haar heeft gekocht om zich te verontschuldigen dat zijn vergadering zo was uitgelopen. Ze heeft hem een afhaalmaaltijd gevoerd op satijnen lakens en hem vervolgens de hele nacht bemind totdat hij om vier 's nachts was opgestaan om zijn schoenen te gaan poetsen...

'Juffrouw?' zei hij alsof hij het al een paar keer eerder had gezegd.

Ik schrok en verontschuldigde me. 'Sorry, ik was...'

Hij gebaarde naar me dat ik bij het raam moest gaan zitten, en ik nam plaats en stopte mijn handtas onder de stoel voor me.

'Sorry,' zei ik weer. 'Ik was vergeten hoe georganiseerd het boarden gaat.'

Hij maakte een zwaaiend gebaar met zijn hand. 'Ik vlieg veel dus ik ga gewoon op de automatische piloot om het zo maar te zeggen.'

Ik keek toe hoe hij nauwgezet zijn iPad, *noise-canceling* kop-telefoon en een pakje met ontsmettingstissues uitpakte. Met het doekje maakte hij de armlenningen, het inklaptafeltje en de achterkant van de stoel voor hem schoon. Vervolgens pakte hij een nieuwe om daarmee zijn handen schoon te vegen.

'U bent goed voorbereid,' mompelde ik met een grijns.

Hij lachte onbevangen. 'Zoals ik zei...'

‘U vliegt veel,’ maakte ik zijn zin lachend af. ‘Bent u altijd zo... opletterend?’

Hij keek me geamuseerd aan.

‘In één woord: ja.’

‘Wordt u erom geplaagd?’

Zijn glimlach toonde een zeldzame combinatie van behoedzaamheid en ondeugd. Ik raakte er opgewonden van.

‘Ja.’

‘Goed zo. Het is een schattige eigenschap maar verdient wel aanzienlijk veel geplaag.’

Hij lachte en stopte de schoonmaakdoekjes in een kleine afvalzak. ‘Genoteerd.’

De stewardess kwam aangelopen en gaf ons elk een servet. ‘Ik ben Amelia; ik zal u vandaag van dienst zijn. Kan ik iets te drinken voor u inschenken voordat we opstijgen?’

‘Tonic met limoen graag,’ zei mijn buurman zachtjes.

Amelia keek mij aan.

‘Ehm...’ begon ik en ik huiverde een beetje. ‘Wat zijn de keuzes?’

Ze lachte vriendelijk naar me. ‘Wat u maar wilt. Koffie, thee, sap, limonade, cocktails, bier, wijn, champagne...’

‘O, champagne!’ zei ik en ik klapte in mijn handen. ‘Dat lijkt me een passende manier om mijn vakantie te beginnen!’

Ik boog voorover en doorzocht mijn handtas. ‘Hoeveel?’

Geamuseerd glimlachend legde de man een hand op mijn arm. ‘Het is gratis.’

Ik keek naar hem en zag dat Amelia al was vertrokken om onze drankjes te halen.

‘Gratis?’ herhaalde ik.

Hij knikte. ‘Op internationale vluchten is alcohol gratis. En als je eersteklas vliegt is het altijd gratis.’

‘Shit zeg,’ flapte ik eruit en ik ging weer rechtop zitten. ‘Wat een idioot ben ik.’ Met mijn voet duwde ik mijn tas weer terug

onder de stoel. ‘Dit is mijn eerste keer *premium class*.’

Hij kwam een beetje dichterbij en fluisterde: ‘Ik zal het niet verder vertellen.’

Ik keek hem aan maar kon zijn intonatie niet goed inschatten. Hij knipoogde naar me.

‘Maar u zult het me toch vertellen als ik iets verkeerd doe?’ vroeg ik met een grijns. Hij kwam dichterbij en ik merkte dat hij naar man rook en naar schoon linnen en schoenpoets. Mijn hart bonkte in mijn keel.

‘Er is geen verkeerde manier.’

Wat zei hij nou net? Mijn glimlach werd nog breder.

‘U zult er toch voor zorgen dat ik niet per ongeluk al die kleine gratis flesjes alcohol rond laat slingeren?’ fluisterde ik.

Hij stak drie vingers omhoog. ‘Erewoord.’

Hij ging rechtop zitten en legde het kleine afvalzakje in zijn aktetas en zette deze naast zijn voeten.

‘Vliegt u naar huis of gaat u weg?’ vroeg ik.

‘Naar huis,’ zei hij. ‘Ik kom uit Boston. Ik was afgelopen week in Londen voor zaken. U had het over vakantie dus ik neem aan dat u weggaat?’

‘Dat klopt.’ Ik trok mijn schouders op en haalde diep adem. ‘Ik vlieg weg. Ik had even een break nodig van mijn thuissituatie.’

‘Een break is nooit slecht,’ mompelde hij en hij keek me in de ogen. Eerlijk gezegd was zijn kalme blik nogal verwarrend.

Hij was duidelijk Scandinavisch; zijn ogen waren zo groen, zijn gelaatstrekken zo karakteristiek. Het was bijna alsof er een spotlight op me werd gericht toen hij zijn aandacht op mij vestigde. Het maakte me zowel draaierig als onzeker.

‘Wat brengt u precies naar Boston?’

‘Mijn grootvader woont er,’ antwoordde ik. ‘En een heleboel vrienden.’ Ik lachte. ‘We gaan samen een wijntoer doen langs de kust. Ik ga de hele groep voor het eerst ontmoeten, maar ik heb

de afgelopen twee jaar zo veel over ze gehoord van een andere vriendin dat ik het gevoel heb ze al jaren te kennen.’

‘Klinkt als een heel avontuur.’ Heel even keek hij naar mijn lippen, maar zijn blik ging al snel weer naar mijn ogen.

‘Jensen,’ zei hij en hij stelde zich voor.

Ik stak mijn hand uit, schudde de zijne en rilde toen de koele metalen armbanden langs mijn arm gleden.

‘Pippa.’

Amelia kwam weer terug met onze drankjes. We bedankten haar en tilden onze glazen op om te proosten.

‘Op naar huis vliegen en wegvliegen,’ zei Jensen met een glimlach. We lieten onze glazen klinken. ‘Waar is Pippa een afkorting van? Of is het een bijnaam?’

‘Dat kan het zijn,’ zei ik. ‘Vaak is het een afkorting van Philipa, maar in mijn geval ben ik gewoon Pippa. Pippa Bay Cox. Mijn moeder Coco is Amerikaanse – Colleen Bay, daar heb ik mijn tweede naam van – en ze is altijd gek geweest op de naam Pippa. Toen mijn moeder Lele zwanger werd van Coco’s broer, heeft Coco haar laten beloven dat als het een meisje zou zijn, ze haar Pippa zouden noemen.’

Hij lachte. ‘Sorry. Je moeder is zwanger geworden van de broer van je andere moeder?’

O, hemel. Ik vergeet altijd dat ik dit verhaal voorzichtig moet brengen...

‘Nee, nee, niet direct. Ze hebben een pipet gebruikt,’ legde ik uit en ik moest ook lachen. Wat moest hij wel niet van me denken? ‘Destijds was men niet altijd zo open wanneer het ging om twee vrouwen die samen een baby kregen als tegenwoordig.’

‘Nee,’ zei hij instemmend, ‘waarschijnlijk niet. Ben je enig kind?’

... want die kant ging het verhaal altijd op.

‘Ja,’ zei ik en ik knikte. ‘Heb jij broers of zussen?’

Jensen glimlachte. ‘Ik heb er vier.’

‘O, Lele had er ook graag meer willen hebben,’ zei ik en ik schudde mijn hoofd. ‘Maar terwijl ze nog zwanger was van mij, ontmoette oom Robert tante Natasha; hij vond een zeer voorin- genomen god en besloot dat wat hij had gedaan een zonde was. Hij beschouwt me als een soort gruwel. Laten we maar hopen dat ik nooit beenmerg of een nier nodig heb, hè?’ voegde ik eraan toe.

Jensen keek me enigszins geschrokken aan. ‘Juist.’

Ik voelde me enigszins opgelaten want ik merkte dat we am- per vijf minuten zaten en ik nu al mijn levensverhaal aan hem had verteld. ‘Hoe dan ook,’ ging ik verder. ‘Ze moesten dus ge- noegen nemen met mij alleen. Maar goed dat ik ze flink bezig heb gehouden.’

Zijn gezichtsuitdrukking werd zachter. ‘Dat zal best.’

Ik tilde mijn glas op en nam een grote slok. De bubbels waren nogal overweldigend. ‘Nu willen ze kleinkinderen, maar dank- zij de Rukker moeten ze daar nog een poosje op wachten.’ Met een laatste slok dronk ik mijn glas leeg. Ik keek naar Amelia en hield mijn glas omhoog. ‘Tijd voor nog eentje voordat we opstijgen?’ Met een glimlach nam ze mijn glas aan en schonk opnieuw in.

—

‘Kijk eens hoe enorm Londen is,’ mompelde ik en ik staarde uit het raam. De stad lag onder ons en werd langzaam opgeslokt door wolken. ‘Schitterend.’

Toen ik Jensen aankeek trok hij snel zijn oortje uit en hield het voorzichtig in zijn hand. ‘Sorry, wat?’

‘O, niets.’ Ik voelde mijn wangen rood worden en wist niet of het kwam doordat ik me schaamde omdat ik zo’n kletskaus was of dat het kwam door de champagne. ‘Ik had niet in de gaten dat je je oortjes in had. Ik zei alleen maar dat Londen er zo enorm uitzag.’

‘Het is ook enorm,’ zei hij en hij boog een beetje voorover om

beter te kunnen kijken. ‘Heb je er altijd gewoond?’

‘Ik heb in Bristol gestudeerd,’ vertelde ik hem. ‘Ik ben teruggegaan toen ik een baan kreeg bij het bedrijf.’

‘Bedrijf?’ vroeg hij en hij deed nu beide oortjes uit.

‘Sorry, ja. Techniek.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op en was duidelijk onder de indruk. Maar al snel temperde ik zijn ontzag. ‘Ik ben slechts een eenvoudige compagnon,’ verzekerde ik hem. ‘Ik heb een graad in de wiskunde, dus ik maak de sommetjes zodat we niet ergens de verkeerde hoeveelheid beton ingieten.’

‘Mijn zus is biomedisch technicus,’ zei hij trots.

‘Iets heel anders,’ zei ik glimlachend. ‘Zij maakt zeer kleine dingen en wij maken zeer grote dingen.’

‘Maar toch. Het is wel indrukwekkend wat je doet.’

Ik glimlachte. ‘En jij?’

Hij haalde diep adem en ik bedacht dat het laatste waar hij waarschijnlijk aan wilde denken zijn werk was. ‘Ik ben advocaat. Ondernemingsrecht. Ik hou me voornamelijk bezig met de stappen die moeten worden gezet wanneer twee bedrijven gaan fuseren.’

‘Klinkt ingewikkeld.’

‘Ik ben goed met details.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Mijn werk is erg gedetailleerd.’

Ik keek nog eens goed naar hem: keurige vouw in het midden van elke broekspijp, die glimmende bruine schoenen en dat haar dat zo was gekamd dat elke lok netjes op zijn plek zit. Zijn huid zag er goedverzorgd uit, nagels netjes geknipt. Ja... ik kon zien dat hij een man van de details was.

Ik keek naar mijn outfit: een zwarte shift jurk, zwart-paars gestreepte panty, afgetrapte kniehoge zwarte laarzen en een onderarm vol met armbanden. Mijn haar zat in een rommelig knotje en ik had niet de moeite genomen make-up op te doen voordat ik in de metro stapte.

Wat een stel waren we zeg.

‘Soms wilde ik dat we wat meer flair hadden,’ zei hij nadat hij mijn aandacht had gevolgd. Hij was even stil en voegde er toen aan toe: ‘Jammer dat we geen wiskundige nodig hebben.’

Ik genoot van zijn compliment terwijl hij zich snel en bijna ongemakkelijk weer verdiepte in zijn boek en muziek.

Maar hij had het nog niet gezegd of ik merkte dat ik me daadwerkelijk nogal saai voelde. Ik kon de aandacht van mijn vriendje niet vasthouden. Kon de energie niet opbrengen om meer met mijn carrière te doen. Had al maanden geen dag vrij gehad en het was nog langer geleden dat ik dronken was geworden met vrienden. Had de laatste tijd zelfs niet de moeite genomen om mijn nogal saaie roodblonde haar een leuk kleurtje te geven. Ik zat vast in een patroon.

Zat.

Niet meer.

Amelia boog glimlachend voorover. ‘Nog eentje?’

Ik hield mijn glas omhoog en voelde een gevoel van vakantie en avontuur door mijn bloed stromen. ‘Ja, graag.’

De champagne bubbelde zich een weg door mijn lichaam en vond een plekje in mijn ledematen. Ik voelde hoe mijn lichaam zich ontspande, van mijn vingers naar mijn armen en schouders. Ik staarde naar mijn handen – shit, afgesleten nagellak – terwijl de warmte naar de getatoeëerde vogel op mijn schouders trok...

Ik leunde achterover en zuchtte van geluk. ‘Dit is zo veel beter dan in mijn appartement te moeten gaan kijken wat de Rukker heeft achtergelaten toen hij vertrok.’

Jensen schrok op. ‘Sorry, wat?’ vroeg hij en hij haalde een oortje uit zijn oor.